

dura'l ministre que les ha implantades y sobre tot, llevat de les que tenen caràcter dispositiu desde'l punt de vista oficinesch de les demés no n'hi ha cap ab prou forsa pera reformar res d'importància.

Lo que succehirà ab la nova disposició es previst. Cap ó poquissims cate-dràtics la creurán de prou durada ni la pendran prou en serio pera molestar-se á estudiar lo que se 'ls obliga á ensenyar y es de suposar que poch's d'ells la sabrán. La disposició donchs serà lletra morta.

Aixó millor que nosaltres ho saben els ministres y ab aixó haurán contat. En Silvela que totes se les pensa y que sembla tinguí dels seus governats la mateixa opinió que d'ell tenia en Cánovas, haurá dit fregantse les mans; vet aquí una disposició que no trenca cap os y que vindrá d'alló més be pera tapar la boca als *cuatro gatos* que m'acaban de tenir marejat.

Sia com vulga, el cas present te una significació de verdadera importància que no cal perdre de vista. No ha pas arriuat encara l'hora de les concessions franques y honrades ni la veyém pas encara de lluny, en veritat sia dit; encare han de passár aquí coses mes grosses, encara s'han d'extirpar molts poltrps y encare nosaltres eus hem de fer mes homes. Aquestes concessions y altres qu' en vindrán pel mateix estil cal considerarles y agrair-les pero tenint ben en compte que s'assemblan á n'aquelles estratagemes de que's val el perseguit que deixa caure alguns objetes pera distraure l'atenció y guanyar ventatja al seu perseguidor.

Peró ab tot y aixó es disposició que farà rabiari á algú y contribuirá á que certs elements vagin acostumant ses orelles á certes armonies que 'ls caldrá sentir.

LA MORT DEL CAPTAYRE

A mon estimat amic Agustí Coromina

I

¡Quina nit més tétrica!

La tramontana ab sos terribles bufets semblava qu' ho tingués d'arrasar tot.

Son bram de fera, del desert se notava molt més en una boscuria feréstega quals innombrables plantes sostenian una lluyta elles ab elles empees pel vent!, molt més renyida que la de dos grans exércits quan se embesteixen.

En aquesta mateixa boscuria hi transitava un home esma perdut, vellerós, duguent un cistell sota 'l brás y una manta al muscle per cubrir part dels esparrechs que tenia en son miserable vestit.

Gran sacrifici representaba cada pas que feya per sortir d' allí y encar no ho lograva sense una protesta de la munió de faigs que bramavan pahorosament; semblava que 'ls hi sabia mal qu' aquell bon home volgués fugir d'aquella gruta fullada.

¡Qué n'estava d'espantat el pobret! y de motiu per estarne no n'hi mancava perque en una nit freda del crú Janer no podia passarla de cap manera á l'intemperie.

Pres de greu pesar anava caminant al etzar, entrebancantse á cada pas y ajaguentse tot sovint per posarse á resguart d'aquelles ventades y sortir d'aquells barranchs.

Una petita claror d'un llum li feu entreveurer una gran esperansa.

Veurer aquella débil claror allá lluny entre dues singleres en una nit tan fosca y tan feréstega, li feu més alegria que no veurer ab tot son brill l'astre del dia després de una nuvolada.